

зието и тишината. Бедниятъ, следъ като получилъ раната въ борбата съ мечката, не престаналъ да боледува. Следъ като раната му оздравѣла, започнали да го болятъ гърдитъ, а по-после го хванала и треска. Най-после къмъ това се прибавила и тжгата му по родината, по близки и познати. Той тъй силно искалъ да види родината си, така силно го измжчвала тази мисълъ, че съвсемъ отслабналъ и загубилъ и последнитъ си сили. Презъ пролѣтъта на 1749 година той починалъ, като преживѣлъ почти шестъ години на острова. Другаритъ му го обвини въ еленови кожи и го погребали на това мѣсто край брѣга на морето, на което той въ последно време най-много обичалъ да седи и да гледа океана. До последна минута на своя животъ той се надѣвалъ да види на хоризонта мачтата на нѣкой корабъ.

Още малко трѣбвало да поживѣе Тодоръ Виригинъ. Презъ втората половина на месецъ августъ Иванъ Химковъ билъ на ловъ. Преследвайки едно стадо елени, той се изкачилъ на една висока планина. Като погледналъ къмъ морето, забелязалъ на хоризонта нѣкаква бѣла точка. Първата мисълъ, която му дошла въ ума, била, че това е корабъ. Отъ радост извикалъ като лудъ и почналъ да тича къмъ другаритъ си. Не дошълъ още до половината пжтъ, отново се върналъ на сжщото мѣсто, за да види, да не се е излъгалъ и да не възбуди напразни надежди у своитъ другари. Нѣмало вече никакво съмнение, че това е корабъ.

Цѣлъ обхванатъ отъ радостъ, той не тичалъ, а летѣлъ къмъ своитъ другари. Влѣзълъ въ кжщата и можалъ само да каже: „корабъ“! Другаритъ му веднага разбрали, какво искалъ да каже и веднага се втурнали да тичатъ къмъ планината. Когато се